

1.

ХТО Я І КИМ БИ ХОТІЛА БУТИ

Моя подружка каже, що, перш ніж розповідати свою історію, я повинна назвати себе. Думаю, вона має рацію на всі сто. Тим паче що історія — про мене. Ну гаразд, не тільки про мене — ще й про мою подружку, але я поки не знайомитиму вас із нею, а то потім буде нецікаво. Хочу тільки додати, що зараз вона сидить поруч і допомагає мені зібрати думки до купи. І якраз підказує, що взагалі-то давно час переходити до діла.

Отже, мене звать Джекі Джонс, мені п'ятнадцять. Я, звісно, ходжу до школи, але я ще й співачка. Я виконую поп, і на мої концерти збирається сила народу. А одного разу мене навіть показали по ящику. Відтоді я стала знаменитістю.

Тепер я щодня роздаю як мінімум три десятки автографів. Щонайперше на вечірках, днях народження і в школі. Школа теж прославилась — адже саме в ній я вчуся. На останніх батьківських зборах, я чула, навіть пропонували надати нашій школі ім'я Джекі Джонс. А директор повісив на стіну кабінету постер із моїм портретом. На ньому я в чорному шкіряному куцаку із заклепками, і в кожній руці у мене по мікрофону.

Самі розумієте, фанів у мене стільки, що й на воза не забереш, як у справжнісінької зірки. І заробляю я купу грошей. Мільйончиків так два-три за пісню. Більшу частину грошей я, звісно, жертвую на бідних дітей Бразилії. Але й мені дещо лишається. На роликові ковзани, новий маунтбайк і жуйку завжди вистачає. Як і всі зірки, я трохи ненормальна. Недавно навіть купила автомат, який продає жувальну гумку. Правда, він висів на стіні будинку, тож довелося і його разом прикупити. Невеличкий — усього чотири поверхи. Коли я показала його батькам, вони аж просльозились від щастя. Звичайно, умебльовували ми його разом. А що

саме я була його господиня, мені дозволили розподілити поверхи: кому — який.

Мамі дістався перший. Там вона обладнала палату для своїх пацієнтів і художню студію для себе. Другий поверх я відвела татові. Він улаштував там музичну студію і танцювальну залу, бо теж обоожнює музику. Але знаменитість усе-таки не він, а я.

Бабуся, дідусь і тітка Лізбет поселилися на третьому, а сама я — на четвертому. У мене п'ять кімнат: одна для занять альпінізмом, одна для навчання, кімната страху, басейн і дискотека для друзів. На даху розмістився наш ресторан. Туди я запрошуюю своїх фанів перекусити, а потім ми разом танцюємо в дискотеці.

Розповідати далі? Чи краще відразу признатися, що я живу таким життям лише тоді, коли довго не можу заснути й перевертаюся в ліжку з боку на бік?

А трапляється це частенько. Якщо бути щирою — мало не щовечора. Мама спроваджує мене спати, я слухняно вимикаю світло, але заснути не можу. Та маму це не обходить: я мушу лягати — та й годі.

Я перепробувала всі відомі способи засинання, але на те — ніякої ради! Навіть вівців лічила, та й ті мене підвели. Вони не почали стрибати через огорожу, а підбігли до неї і спинилися як укопані. Вийшла така мала купа, що полічити їх не було ніякої змоги. Я так засмутилася, що в мене аж голова засвербіла. А як мені все це набридло, і я гукнула: «Ну ж бо, дурепи, стрибайте хутчій!» — увійшла мама і сказала, що репетувати серед ночі нікуди не годиться. Тількино вона вийшла, як вівці знову збилися в купу і стали огидно бекати, ніби й справді знущаються. Я півночі згаяла на те, щоб розігнати цих дурнуватих овець, і засмутилася ще дужче.

Тоді я вирішила сходити до вбиральні. Бабуся каже, що коли полегшитися, то все непотрібне відразу де й дінеться. Я бігала туди що п'ять хвилин, і мені все легшало й легшало. Але за тринадцятим заходом мене застукала там мама і сказала, що коли ще раз побачить мене на унітазі, то надіне на мене памперс.

От такі діла. Це як хвороба: щойно гасне світло, мені відразу стає погано. Але маму

зовсім не хвилює, що у мене від темряви болить голова. Не колише її ані те, що у вусі в мене стріляє, ані те, що спина свербить. Яюсь, коли я заявила до вітальні о пів на одинадцятую, скаржачись на серцевий напад, вона так розсердилася, що пообіцяла мені наступного разу накрутити хвоста.

Усі мами такі безсердечні? Чи тільки моя, бо вона медсестра?

Я страждаю від жахливого безсоння, але всім до мене байдуже. Ще й лаються. Доводиться лежати в темряві і тримати язик на гачку, бо мама обіцяла власноручно накрутити мені хвоста. Навіть зараз мені так себе жаль, що яюсь аж не хочеться бути самою собою.

Цікаво, ким би я стала, якби я була не я?

О, тут безліч варіантів! Я стала б пожежником, піратом, детективом, сиротою чи взагалі б... померла. Звичайно, після чергової сварки з батьками. Ото б вони посміялись на кутні! Але вранці ми, звичайно, помирилися б, і я знову стала б співачкою.

Тепер я мрію щоночі, і мої мрії такі класні, що спати хочеться ще менше. Звісно,

